

NEDEN HUZURUMUZ YOK?

Nureddin Yıldız'ın 30.11.2014 tarihli (34.) Şehzadebaşı Camii sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz Mü'min Kardeşlerim,

Bu çağda yaşayanlar olarak, önceki zamanlardaki insanlarla, iç huzurumuz, mutluluğumuz açısından bir karşılaştırma yaptığımızda aramızda maddi hatta manevi imkânlar açısından neredeyse karşılaştırılamayacak kadar büyük farklar bulunduğunu görüyoruz. Buna rağmen biz, önceki nesiller gibi huzurlu ve akşam dertsiz bir şekilde yatağına girebilen bir nesil değiliz. Çok şeyimiz oldu, huzuru bulamadık. Önceki nesillerin, hayal bile edemeyeceği kadar maddi ve manevi açıdan pek çok imkânın sahibiyiz.

Kardeşlerim,

“Sadece teknoloji ve maddi imkânlar gelişti de dün olmayan şeyler bugün oldu” demekle yetinemiyoruz. Şu camide toplanıp, Rabb'imizin razı olacağı bir iş yapmamız, ibadet etmemiz, bir vaaz dinlememiz gibi maddi bir yönü olmayan manevi bir boyutlu meseleyi ele alalım. Elli sene önce insanlar, böyle bir camide toplanmaya ne kadar muktedirdiler, şimdi biz ne kadar muktediriz?

Ulaşım, barınma imkânlarımız açısından bir önceki nesilden farklıyız. Bundan elli sene önce, bir şehirden bir kişi hacdan döndüğünde, Kâbe'yi ziyaret eder gibi ziyaret ediliyordu. Koca şehirlerde bir kişi hacca gidiyor veya gidemiyordu. Şimdi insanlar, boş vakitlerinde hacca ve umreye gidecek kadar, Kâbe ile buluşma fırsatı yakaladılar. Fakat ortada hiç unutmamamız gereken çok önemli bir ayrıntı da var.

Elli sene önce, hacca veya umreye giden birisi döndüğünde köyünün, kasabasının huzur kaynağı oluyordu. Şimdi, hacca gidip gelmek kolay, hacı efendinin kendisinde huzur yok. O zamanlar hacı efendiler, oralardan döndüklerinde Kâbe'nin taşlarını, oradaki manzaraları tarif ederlerdi, şimdi ise hacca giden herkes neredeyse kameramanıyla gidip, haccını belgesel yapıp geri geliyor. Ama kimse, görüntüsünü gösterdiği şeyleri onun yüzünden okuyamıyor.

Kardeşlerim,

Rabb'imize şükürler olsun, çok şeyimiz oldu. Dedelerimiz, bir ayakkabı için belki iki ay çalıştılar. Köyden çıkıp gidecekleri, kasabaya, hükümet konağına uğrayacakları zaman çarıkları veya çizmeleriyle, lastikleriyle kasabaya kadar giderler, sonra da onları kasabada bir ağacın altına gizleyip kunduralarını giyip hükümet konağına o şekilde giderlerdi. Hayat, bir zamanlar böyleydi. Şimdi ise çocuklar, üç ay üst üste aynı ayakkabıyı giymeyi ayıp kabul ediyorlar. Hicret etmek zorunda kalmış insanlara sadaka beğendirilemiyor, insanlar sadaka beğenmiyorlar.

Kardeşlerim,

Bir değerlendirme yapmak istiyorum ama öncesinde, bu acı hakikatleri bir kere, on kere belki de her gün tefekkür etmemiz gerekiyor. Çok şeyimiz oldu, ama huzuru arar olduk. Fakirlik, yokluk ve

kıtlık insanların yüzlerinin buruşma nedeni değildi. Mahkeme kapılarındaki boşanma davaları elli sene önce de vardı ama “ben bu kadını nikâhladım, buna elbise alamıyorum, eve fasulye getiremiyorum, bu kadın aç kalacak, mecburen boşanıyoruz” diye bir dilekçe mahkemelere hiçbir zaman verilmedi. Açlıktan dolayı, boşanma ihtiyacı hisseden insan olmadı. Ama şimdi, cebi para gören boşanmak için mahkeme kapısına gidiyor. Fakirlik aile dağıtmadı, zenginlik dağıtıyor.

Kardeşlerim,

Musibet “geliyorum” diye anons yapmaz. Ama bu musibet, “geldim buradayım” diye anons yapıyor. Nedir o? Her şeyimiz var, huzur bulamadık. Anadolu’nun elli sene öncesini bilenler bu sözümü garipsemeyeceklerdir. Elli sene önce, Zonguldak’ta kömür ocağında çalışan insanlar, köye döndüklerinde bir kaymakamın köyü ziyaret ettiği gibi ziyaret ediliyorlardı.

Neden biliyor musunuz? Çünkü adamın sigortası var. Sigortalı adam olduğu için, ona değişik bir kalp mi takmışlar, üç ayağı mı olmuş diye merak etmişler. Sigortalanınca nasıl olduğunu merak ettikleri için de insanlar ziyarete gitmişler. “Bu ölmez, sigortası var, doktorlar bundan para da almıyormuş, ucube bir adam” diye düşünüyorlardı.

Kardeşlerim,

Bugün insanlar neredeyse doğmadan sigortalanıyorlar. Doğmadan sigortalanıyor dedim, bunu mübalağa zannetmiyorsunuz değil mi? Bayanlar aile hekimine gidiyor, hamile olduğu anlaşılınca doktor kaydediyor, on beş günde bir telefon ediyor “gelin çocuğun aşısı var” diyor. Çocuklar doğmadan sigortalandı. Ama bir gariplik var.

Sigorta bilmemişlerin on-on iki çocuğu vardı, çocukların doğmadan sigortalandıkları bu zamanda, ortada çocuk yok. Huzur hariç her şeyimiz var. “İntihar” kelimesi çocukların dilinde bile sakız oldu. Babasından kalacak olan servet onun çocuklarına bile yeter ama çocuk intiharı düşünüyor. Hani Zonguldak’ta maden ocağına gidenler, sigortalı olduğu için çok değerli idiler? Şimdi hepimiz sigortalandık, çok şeyimiz oldu. Bir barakada -evde değil- üç kardeş evlendiler, birer gelin aldılar, o evde mutlu oldular. Tuvalet yok, banyo yok, ana baba da o evde kalıyor. O kadar kişi, bir evde bir kazandan yemek yiyecekler ya da yemeyecekler ama yüzlerinde tebessüm var, köy meydanında ceylanlar gibi tur atıyorlar.

Babalar, evlenmeden doğan çocuklara ev almaya başladılar. Çocuğun doğup doğmayacağı belli değil “ne olur ne olmaz, dairesi bulunsun” deniliyor. Daire var, dükkân var, köprü var, hamam var huzur yok. İnsanlık anladı ki huzur marketten alınır bir şey değildir. Huzuru kalplere hükmeden Allah verir sadece. Para, apartmanlar, binalar, taşlar, betonlar, çelik yapılar huzurun kaynağı değil, huzurun gidericileridir. Çoğaldıkça beton, huzur gidiyor demektir.

Nasıl şehirler beton yığınının dönünce, insanlar yeşile hasret kalmayalım diye kaldırım taşlarının arasına sembolik ağaçlar dikiyorlarsa, biz de esasen içimizde bulunmayan, doyasıya soluklanıp hissedemediğimiz huzuru, mutluluğu göstermelik bir şekilde mesajlar göndererek “hayırlı akşamlar, mutlu şunlar, mutlu bunlar” diye plastik tebessümler olarak birbirimize ikram ediyoruz. Tebessümümüz bile plastik hâle geldi. Neden? Mutluluğu ben doyasıya hissetmiyorum ki eşim, çocuğum, komşum, kardeşim ondan ne bulsun?

Aziz Kardeşlerim,

Hatta ve hatta bir camiden çıkarken caminin kapısında “Allah kabul etsin aziz kardeşim, namaz kıldık” diyen birisine “amin, amin sizinkini de, bizimkini de” mi diyoruz “ederse etsin, amin” mi diyoruz? Kıldığımız namazın kabul olma mutluluğunu paylaşacak kadar bile huzurumuz kalmadı. Çok acı bir gerçek. Şu anda ben bunu bu şekilde zikrederken ezilerek ve “keşke böyle bir ifade kullanmasaydım” diyerek söylüyorum. Belki üçümüzde, beşimizde huzur zannettiği, tebessüm oluşturacak bir mutluluk vardır ama bir çiçekle bahar gelmiyor. Bir gün mutlu olmakla bahar olmuyor.

Dedelerimizin bir yastıkta kocamak, bir ömür mutlu bir gün geçirmek, yuvayı kurup yaşatmak için oluşturdukları evlilikleri, batıyı taklit ettiğimiz günden beri, ne yazık ki biz “bal ayı” diye otuz güne sıkıştırıverdik. Dönüp bireyler olarak, hepimiz neden bu hâl geldik, ne oldu bize diye birey olarak düşünmek zorundayız. Allah ile iman bağı kurmuş bir toplum olarak, “biz neden bu kadar karanlık tablolar çizilmiş bir hayat yaşıyoruz” sorusuna cevap bulmalıyız kardeşlerim.

Benim vazifem; sizlere var olan bu kahredici tabloyu bir kere daha anlatmak, buradan çıkarken de “yahu bu dünya hepten bitti herhâlde” dedirtmek değildir. Benim vazifem; herhâlde karanlığın üstüne zift sürmek olmaz. Hayaller kurup “uçun, kanatların bahar geldi” diyecek hâlim de yok. Ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayız kardeşlerim. Hakikat böyledir. Nedir bu hakikat? Maalesef huzur bulamıyoruz.

Size huzursuzluğun simgesi olacak bir şey anlatayım. Devlet, üç kişilik bir memur boşluğu gösterip “buraya imtihanla adam alacağım” demeyegörsün otuz bin kişi oraya müracaat ediyor. Sanki devlete memur olunca “elhamdülillah, en az Nuh aleyhisselam kadar hayat garanti” diye düşünülüyor. Kazanıp da oraya memur olan üç kişiye, bir hafta sonra bir sebeple “nasılsın” diye sormayagör, mübarek sanki kömür ocağına düşmüş. İşler kötü, rızık yok, geçim yok, afat, her şey berbat olarak anlatıyor.

Bir tiyatro anlatmıyorum kardeşlerim. Müracaat ederken binde bir kazanma ihtimali var. Torpiller, yalanlar, dolanlar, yeminler, afetler oraya girmeye çalışıyor. Girdikten sonra da zavallının dünyası çöküyor. Meğer açlıktan ölüyormuş. “Afrika’ya sadaka götürmeye ne gerek var, memur yanı başında” dedirtiliyor. Bunun orijinal adı nedir biliyor musunuz?

Huzuru, garantiyi, rahatı yanlış yerde aramaktır. Anneler babalar Allah’tan aldıkları çocuk emanetlerini “devlete versem de çocuk garanti olsa” diyorlar. Allah’tan aldıklarını, devlete pazarlıyorlar. Memurluk hasleti bu demektir.

Memur olduğu için Allah’tan kurtulacak, Azrail kapısına gelmeyecek diye düşünülüyor. Bunlar algı hatası, düşünce yanlıgıdır. Biz, bu formülü çözmek zorundayız. Sadece biz değil şüphesiz, bütün dünyada hayat böyle bir hâl aldı. Biz niye böyle düşünüyoruz?

Gözümüzün içine baka baka bize seyrettirdikleri ve batılı hayatı şirinleştiren filminden, romandan, tiyatrosuna kadar her ne varsa bizi sonunda bu noktaya taşıyor. Hiçbir film, bir saatlik süreci içerisinde bunu özetlemiyor. Ama her film beynimizde bir kare oluşturuyor. Sonunda yirmi sene sonra toplumun izlediği filmlerden dolayı, mutluluğu çiçek takdim etmekte zanneden bir toplum yetişiyor.

Adamın ruhu dar kardeşim! Kadın senden boşanmak istiyor, onu Lale Dönemi'nde sultan yapsan yine mutlu olmayacakken çiçek götürmekle niye mutlu olsun? Lale bahçesinde ona çadır kursan, sana daha fazla kızar. Kalbin bulmadığı huzuru, göz göremez, dil telaffuz edemez.

Ümmeti Muhammed; basiretli, imanıyla hayata bakan bir ümmettir. Biz elimizde Kur'an varken bile bu kör gidişata kurban olamayız kardeşlerim. Bu sebeple; "biz, neden huzur bulamıyoruz" sorusuna cevap verip sonra da huzurun bulunacağı ufka ışık yakmak istiyoruz.

Kardeşlerim,

Her şeyden evvel şu camii şerifte itiraf etmemiz gereken en büyük hakikat şudur: Biz Âdem'in çocuklarıyız. Gözümüz Âdem'in gözü gibi, kulağımız Âdem'in kulağı gibi, ellerimiz biraz büyük, biraz küçük ama Âdem'in elleri gibi, tırnaklarımız Âdem'in tırnakları gibidir.

Kardeşlerim,

Bizim, hayatına cennet gibi bir yerde başlayıp çile görmek, kahr çekmek için dünyaya gelmiş bir Âdem babamız var. Çilekeş bir babamız var. Kur'an'ı Kerim: "Cennet gibi bir yerden dünya gibi bir yere indirildi" diyor. Bir kere Âdem aleyhisselam düze indirilmesiyle cezalandırılır gibi dünyaya gönderildi. Gelir gelmez ahı, vahı gökleri sardı. Babamız Âdem henüz "tövbem kabul oldu mu, olmadı mı, Rabb'im beni tekrar cennete koyacak mı" diye düşünürken o kahr içerisinde bir oğlunun cesediyle karşılaştı.

Kardeşlerim,

Güvence sistemleriymiş, memurlukmuş, esnafıklmış, zenginlikmiş, yahu baban kim? Sen kime güveniyorsun? Toprağın altındaki insan sayısının, üstündekilerden fazla olduğu bir dünyada yaşıyoruz ve Âdem'in çocuklarıyız. Biz eğer, Âdem'in çocuğu olduğumuzu kabul edersek, emin olunuz çektiğimiz sıkıntılardan bile lezzet almaya başlarız.

Biber yedikçe "oh be, bir daha ver şu biberden" diyen adam gibi oluruz. Acı, zehir gibi biber ama "köftenin içinde mis gibi olmuş" deniyor. Yahu köftenin içindeki biber mis gibi olmuş denir mi? İnsan para verip biraz daha acı biber alır mı? Zevk alıyorsan, tabiki bibere de para verilir.

Biz bu hayatı, "bizi hastanelerde doktor amcalar, bazıılarımızı da eskiden leylekler getiriyordu, sonra da devlet hepimizi güvenceye aldı, bir sürü aşımızı da olduk, aşı olduğumuz için de hasta olmamızı gerektirecek bir şey kalmadı, güllük gülistanlık" diye düşünüyoruz.

Hayır, kimseyi hemşireler getirmede, Âdem'in çocukları olarak hepimizi Allah yarattı. Gözümüz kaplanlara değil de Âdem'in gözüne benziyor. Bu dünyaya, babalarımız, dedelerimizden tevarüs ederek bu göz tipiyle geldik. Aynı şekilde bize çile, sıkıntı, stres, bıkmışlık, yorulmuşluk babamızdan mirastır.

Dünyada teknoloji, müreffehlik oranı arttıkça, hepimiz adımız, soyadımız gibi bilelim ki huzursuzluğumuz, kaosumuz, stresimiz de artacaktır. Teknoloji büyüdükçe, kimya sanayisi ilaç sayısını arttırdıkça kanser de artacak, psikiyatrik vakalar da gününbirlik hâle gelecektir.

Bundan elli sene önce filan köyde bir deli olurmuş, "her köyün bir delisi olur" diye bir atasözü oluşmuş. Bunca ilerleyen ilaç sanayi, gelişen teknolojik imkânlarla rağmen şimdi, hangi evde

psikoloğa, psikiyatriye gitmeyen insan kaldı? Neredeyse her sokağın başına bir hastane kurulacak kardeşim. Her sokağın başında bir hastane, her sokağın ortasında da bir sağlık ocağı var.

Huzur, hayata güven, mutluluk, tebessümle birbirine neşe saçan aile fertleri nerede? Henüz onun kanunu çıkmadı. Mutluluğu sigortalayan bir yasa çıkarsa, o zaman kurtulduk. Bir de mutluluk sigortası çıkartsalar. Çünkü sigorta yaptırdın mı, garanti oluyor her şey. Mutluluğu da sigorta yapabiliriz. Sigorta nasıl kazalara geliyorsa bir de mutluluğu kaybolana gelsin.

Sana oradan mutlu olman için, ancak plastik tebessüm ya da internetten kahkaha sesleri gelir. Hayır, Allah kanununu koymuştur. “Kur’an’dan yüz çevirenin yaşamı daracaktır” (Tâhâ, 124) buyurmuştur. “Gelin, kâfirlerin kılıçları altında, ölüm kusulan şu meydanda benimle bulunun” dediğinde, düğüne gider gibi ölmeye gidenlerin yüzündeki tebessüm, bu zamanda yarın düğünü olacak gencin yüzünde bile yok.

Evlilik, stres konusudur. Genç kızlar evliliğin oluşturduğu kaostan, erkeklerin kahrına düşmemek için bekâr kalmayı, “evlenemedi” dedirtmeyi kabul ediyorlar. Erkekler de “pişir yemeğini, elin kızına tenezzül etme” diyorlar. Böylece şeytan herkesi birbirine kırdırıp belki de Âdem aleyhisselamdan beri kazanamadığı büyük bir sermayeyi kazanıyor.

Çare yoktur. Allah’ın kitabı Kur’an cenazelerde, camilerde, Ramazanlarda okunan bir kitap hâlinde kaldığı, “Allah şöyle dediği için, bu şöyledir” diye çocuktan yaşlıya kadar herkes Kur’an’lı insan, Resûlullah aleyhissalatü vesselamı Müslüman olma mücadelesi vermediği sürece, sigorta bile bize mutluluk ve huzur veremeyecektir. Sana en fazla canın sıkıldıkça internetten kahkaha mesajları gelebilir. Üstelik onun da vergisini verirsin. Abone olursun, sinirlendikçe tuşa basarsın, üç kere güler sana. Sana güler, seni güldürmez.

Kardeşlerim,

Birinci sıkıntımız; bizim kimin çocuğu olduğumuzu anlamadığımızdır. Bizi leylekler, hostesler getirmedi. Bizi Allah yarattı. Laboratuvarda da yaratmadı, Âdem’in neslinden yarattı. Şu dünyaya çile doldurmak için gelmiş olan Âdem aleyhisselamın çocuklarıyız. Keyif süremezsin burada kardeşim, senin öyle bir baban yok. Soyunu inkâr edersen sabahlara kadar eğlenebilirsin, ona bir itiraz yok. “Âdem’in soyundan değilim” de, hayvanlara hiçbir engel yok. Onlar kurban olmaya giderken de zaten samanın peşinden gidiyorlar.

İkincisi kardeşlerim; Rabb’imiz cennete gitmek için bu dünyayı hazırladı. Biz burayı cennete gitmek için değil de, cennetleştirmek için yaşanır bir yer yaparsak tuzağa düşeriz. İnsan, hastaneye geçici bir süre tedavi olmak için gider. Yorganını, yastığını, valizini, geceliklerini almış hastanenin kapısında bekleyen bir hasta gördünüz mü? “Buyur kardeşim” dediklerinde “buraya şöyle birkaç sene kalmaya geldim” diyen gördünüz mü? Hastaneye birkaç sene kalmak için gidilmez ki. Hastaneye tedavi olunmak için gidilir.

Bu dünyayı Rabb’imiz fani, bir sineğin kanadı kadar bile kıymeti olmayan bir yer olarak yarattı. “Buradan cenneti kazanın, gelin” buyurdu. Ama Allah şeytana da: “Onlara orayı cennetmiş gibi göster, kimin gerçekten hak ederek cennete geldiğini, kimin de gelemeyeceğini herkes görsün” dedi. Bunun için şeytanı gönderdi. Bunun için şeytana verdiği aktif enerji, bütün insanlara yetecek kadar güçlü, kuvvetli bir enerji oldu.

Kardeşlerim,

Evimize gidelim, ailemizle şu bilgiyi paylaşalım. Beş yaşından büyük çocuklarımızı, eşimizi karşımıza alalım: “Biz cennette miyiz” diyelim. Elbette “hayır” denecek. “Peki, burası günün birinde cennetleşebilir mi?” diye ikinci soruyu soralım. Sonra da diyelim ki “eğer şu fani dünyayı Allah, bir kişi için cennet yapacak olsa, kinatta en çok sevdiği Muhammed aleyhisselama cennet yapardı.”

Hayatına dönüp bir bakalım. Altmış üç senenin, sıfırncı senesi babasız doğmakla başladı, kszlkle devam etti. Dede kaybetti, amca kaybetti. Ticaret yapmak zorunda kaldı, çobanlık yapmak zorunda kaldı, mmet’inin Peygamber’i oldu, bu dünyada kimsenin çekmediği kadar eziyetler çekip gitti.

Eğer şu dünyada bir kişiye “şöyle güzel bir kahve i, altı ay senin kılına dokunan olmayacak” denseydi, bu, emrine su olarak akıp gelecek dağlar verilmiş bulunan Muhammed aleyhisselam için olurdu. Uhud’da mübarek kanı yere damlamasın diye hızlı bir şekilde yeryüzüne inen Cebrail aleyhisselam, onun mutlu olması için bir günde şimşekler gibi yeryüzüne inerdi.

Ne evinden aradığı huzuru doyasıya buldu, ne de etrafında can siperi olan, etten kemikten kaleler kuran ashabı, yüzde yüz onu mutlu edecek bir şey yapabildiler. Çünkü şu dünya, Muhammed aleyhisselama bile cennet olacak bir yer değildir. Eğer Allah burayı da cennet yaparsa, uğruna milyarlarca insanın canını feda ettiği, iman ettiği cennetin kıymeti kalmaz kardeşlerim.

Bir insan dünyayı dünya gibi görmelidir. Allah’ın dünyaya verdiği değer kadar değer vermelidir. Hızını ve heyecanını, hasretini cennete saklamalıdır. Bir insan “dünya da cennet olsun, ahiret de cennet olsun, çift cennetli olayım” diye düşünemez.

Herkes bilmelidir ki; Allah Peygamber’ine, onun biricik ashabına, çocuklarına, cennet efendisi olan torununa bile cennet yapmadığı bu dünyayı, bugün bir Müslüman’a sosyal güvenliği var, maddi imknları var diye cennet gibi yaşatır da, sonra cenneti de ikinci bir cennet olarak verirse, sırtında kızgın demirlerle açılmış yaralar bulunarak ahirete giden Habbab bin Eret kıyamet günü ne diyecek? Bu dünyada ahiretten önce, cennet gibi yaşanabiliyordu da “atın beni ateşe, Rabb’imden kopmayayım” diyen İbrahim aleyhisselam neyin bedelini dedi?

Kardeşlerim,

Gerçekçi olmak zorundayız. Evet, Allah’tan bela ve musibet istenmez. “İyi bir cennetim olsun” diye “gökten ateş yağdır ya Rabb’i” diyecek hlimiz yok. Zaten bunu yapmak caiz değil. Huzur ve afiyet isteriz ama buranın cennet olmadığını, şu fani dünyada biten en güzel çiçeğin bile, iki gün sonra solacak bir şey olduğunu bilmek zorundayız.

Mesele ne biliyor musunuz kardeşler? Çiçeğe bakıyorsun, onu solmaz bir şey zannediyorsun. Yanlış buradan başlıyor. ocuğu byttn, “ayakta tuttuk, hiç yatağa bile yatırmadık biricik yavrumuzu” diyerek, onun da senin önünde aynı saygıyı göstereceğini zannederken, bir de bakıyorsun ki sokakta tanımadıkların kadar bile, sana saygı göstermeyen bir canavarı evinde bytmşsn.

Böyle bile olsa “bu dünya zaten buydu” deyip rahat edebilirsen, atlamazsın. Çünkü Nuh aleyhisselam atlamadı. Lut aleyhisselam atlamadı. Ama “verdiğim emek kadarını da bu çocuktan,

eşimden isterim” dediğin zaman, çıldırmaya mahkûmsun, huzurun gitti demektir. Çünkü verdiğini değil, biiznillah verdiğinin yedi yüz katı kadarını bulmak cennette mümkündür. Dünya ise cennet değildir.

Kardeşlerim,

Üçüncü olarak da Bakara Sûresi’nin 155, 156, 157. ayetlerini bu mantığımızın oluşması için bir buket olarak sizlere sunmak istiyorum. Bu ayetleri okuyalım. Ev alırken, çocuğumuz olacağı zaman, gezmeye gideceğimiz zaman, dünyada bize kazandırdığını düşündüğümüz herhangi bir şey önümüze çıktığında bu ayetleri hatırlayalım.

Kardeşlerim,

Elbette Kur’an’ın son ve tek doğru sözü söylediğine iman ediyoruz. Şimdi bakınız, Rabb’imiz huzuru bize nerede adreslendiriyor, beraber dinleyelim.

Bakara Sûresinin 155. ayetinde Allah, ona iman eden mü’min kulları ile “siz” diyerek konuşuyor. “Siz” diye hitap ederek konuşuyor. Hepimiz kulağımızı son ayarına kadar açalım. Rabb’im “siz” diyor ve bizi gösteriyor. “Rabb’im Allah’tır” diyen herkes bu ayete muhataptır. Allah kullarına haber gönderiyor.

“Sizi, denemeye tabi tutacağız.” Kim tutacak? Allah. Kimi? Bizi. Madem ki “Rabb’im Allah’tır” dedin, o zaman Allah mesaj gönderiyor: “Sizi sınamaya tabi tutacağız, imtihan edeceğiz.” Ne ile imtihan edeceksin ya Rabb’i? “Bir nebze korku, bir nebze açlık, bir nebze mal, can ve ürün konusunda zihinlerinizde tereddütler oluşturacağız.”

Kardeşlerim,

Emeklilik olmazsa, sigorta olmazsa, çocuk memur olmazsa, şunu yapmazsam, kardeşimle babamdan kalan arsayı bölüşürsem, üç dönüm az olursa, şu olmazsa, bu olmazsalar var ya; iman ettiğimiz Rabb’imiz bunun kaynağını gösteriyor. “Size bunu bir imtihan olarak ulaştıracamız” diyor. “İman ettik” diye çekip gitmek yok, “iman ettiysen gel bakalım” demek var. Çünkü sen “cennete adayım” dedin. Madem adaysın, adayın üzerinde bir test yapılacaktır.

Bir defa “acaba bana bir şey olur mu” diye korkmayan bir insan olmaz. Bize Allah’tan böyle bir korku gelmiş. “Acaba aç kalır mıyım, maaşım yeter mi” korkusu, Allah’tan gelmiş bir korkudur. “Benim çocuklarıma bir şey olur mu, param çalınır mı, bizim tarla sele gider mi” düşünceleri, Allah’tan gelmiş bir endişeden dolayıdır.

Tedbir al sele gitmesin. Tedbir al, para biriktir, malını israf etme. Ama bu korkuyu yürekten kimse silemez. İşin garibi fakir, biraz korkar. Çünkü kaybedeceği şey birazdır. Zengin, çok korkar. Daha zengin olanın ödü patlar.

Fakir, “bir zengin olsam da ayak ayaküstüne atsam” diye düşünür. Zengin, ayağını üst üste atmayı bırak, üstüne bile basamıyor. Çünkü korkunun kaynağındaki şey büyüdükçe, dağa doğru tırmanışın yükseldikçe yuvarlanma ihtimalin de artıyor. Ama Rabb’im bununla da bırakmadı.

“Ey Peygamber! Bu salacağımız endiŖe ve korkular karşısında sabırla hareket edenlere Allah’tan mŭjdelerini ver.” Allah’ın sabreden kulları kimmiş peki? Allah’tan onlara bir musibet geldiği zaman onların sloganı şudur: “Biz Allah’tan geldik, Allah’a gideriz.”

Kardeşlerim,

Bu dua, cenaze duası değildir. Bu dua, tabut gŖrŭnce okunan dua değildir. Tekrar ediyorum. Bu, tabut, cenaze, mezarlıktan geçme duası değildir. Allah kulunu imtihan ettiğinde, neyi hatırlaması gerektiğini sŖyleyen ayettir. Başına evlat sıkıntısı, gŭvence sıkıntısı, afet, herhangi bir şey geldiğinde, “zaten Allah’tan gelmiştik, sıfırdan gelmiştik, elbette bir gŭn sıfır olup Rabb’ime gidecektim” deyip kendisini yok, Allah’ı var kabul eden, Allah’ın izniyle gŖkten bile dŭřecek olsa atlamaz.

Allah’la beraber olmak demek zaten budur. Mantiğı bu olanlar, çocuğundan bunaldığında, siyasetten sıkıntı gŖrdŭđŭnde, ağdaş işkencelerden birine muhatap olduğunda “biz, Allah’tan gelmiştik Allah’a dŖneriz. DŖnŭřŭmŭz zaten O’nadır” diye itiraf edenlerle, Allah’ın beraberliği ve rahmeti beraberdir. Bunu sağlayamazsan, camide bile atlarsın sen. Mezarlığa girmeden, yatak odası senin için mezarlık oluverir.

Urve bin Zŭbeyr radiyallahu anhu inşallah şefaatine nail olmak için bir kere daha zikrederim. Ashabı kiramın bŭyŭklerinden, cennetle mŭjdelenmiřlerinden Zŭbeyr bin Avvam radiyallahu anhu’nun oğlu Urve, bir yolculuk esnasında çocuğunun Ŗlŭmŭyle karşılaşıyor. ocuğu hayvandan dŭřŭyor, oğlu Ŗlŭyor. Aynı yolculuk esnasında da kendisine bir yara musallat oluyor ve o zamanın doktorları ayağını kangren olduğu için kesiyorlar. Kanamasın diye zifte batırmışlar herhŭlde, ayılınca ellerini kaldırıyor diyor ki: “İki elim, iki ayağım vardı, ŭŭnŭ bıraktın birini aldın. Bir sŭrŭ çocuğum vardı, birisini aldın. Sana řŭkretmem de ne ederim? Sana řŭkŭrler olsun Allah’ım” diyor. İşte “Allah’tan geldik, Allah’a dŖneceđiz.” kafası bu kafadır.

Urve radiyallahu anhu, babası cennetle mŭjdelenmiř bir insandır. Babası kim bilir dŭđŭnŭnde ne gŭzel dualar etmiştir. Ŗyle bir babanın oğluna felaket gelir mi hiç, okunmuş tŭtsŭlenmiř evlat sonuçta. Hayır, o herkesten Ŗnce biliyordu ki Allah onu sınayacak. Ellerini kaldırdı ve “řŭkretmemeyim de ne yapayım Ya Rabb’i” dedi ve kazandı. şimdi de biz, her gŭn bŖyle bir olayla karşılaşıyoruz. Melekler ne dediğimizi kaydediyor. Bir gŭn utanacağımız tavırlar gŖstermeyelim. Çok kalabalık bir yerde, gŖsterdiđimiz tepkilerimiz, reflekslerimiz karşımıza ıkarılacak. Mŭ’min, o gŭn utanacağı şeyi, bugŭn sŖylememelidir.

Vel’hamdŭlillahi Rabb’il alem’ın.